

QUI PERD EL SEU PERD EL SENY

Els carlins, veient-se perduda la partida, es valen de totes les armes per a evitar la segura derrota del seu candidat. Algunes de aquestes armes son verament indignes per la mala fè que suposen, però altres fan riure puix no poden ésser més inútils i ridícoles.

Al primer grup pertanyen les falses acusacions que s'ens fan de paraula i per escrit de que les nostres publicacions han atacat la persona del senyor Llosas, la qual cosa es absolutament inexacta. «El Correo Catalan» amb una desaprovisió estupenda diu que: «ciertos periódicos, como tienen ya por norma, han empezado una campaña de insidias, estridencias y palabras fuertes e indignas contra la persona del señor Llosas, hasta el extremo de que se atreven a manchar con su baba inmundada el honor y dignidad de nuestro amigo, echándole en cara que él negociaba con el acta de diputado».

Doncs be, aquesta acusació de «El Correo Catalan» tothom que hagi llegit les nostres publicacions sab que ES ABSOLUTAMENT FALSA i, per tant, escrita amb manifesta mala fé.

Com a arma ridícula mereixen citar-se els lleterets que els carlins enganxen a les parets que diuen: «Por orden de los Jefes del Bloque Republicano no deis vuestro voto a los Regionalistas que con su ambición causan la ruina de España. Antes bien, votad en blanco.—La Comisión.»

Aquestos lleterets fan *pendant* amb una divertida fulla que ha circulat aquests dies en la qual dos dels tres republicans firmants de la cèlebre fulla dels quaranta defensen s'actitut favorable al candidat carlí, al·legant excitacions de «El Progreso» APAREGUDES MES DE QUINZE DIES MES TARD de la publicació de la fulla dels quaranta.

Altra arma ridícula es el següent fragment del discurs del senyor Junyent, ¡el prudent senyor Junyent! en un mitjà carlí de Girona. El senyor Junyent digué que no poguent nosaltres vencer al senyor Llosas amb la puresa del sufragi i en lluita franca i lleal hem acudit «a un candidat de empenta com el senyor Fàbregas qui's vanta

d'estar disposat a llensar 40.000 duros amb tal d'obindre l'acta d'Olot. I son aquests els homes que, perque no tenen fills, sostenen les insanes teories de que els que tenen fortunes deuen liquidar-les essent vius, perque a la seva mort no vinguin els nevots a barallar-se per la seva herència.»

Es ben cert l'adagi que posem damunt d'aquesta nota ¡Qui perd el seu perd el seny!

¡I encara els carlins gosen parlar de Religió i de moralitat!

EL RAVE PER LES FULLES

Si, volgut llegidor, a la redacció del setmanari jaumí hi ha qui, al tractar d'olotisme, agafa *el rave per les fulles*, i per cert d'aquelles més tendretes que no tinguent prou consistència, al contacte de ses mans barroeres, se l'hi han quedat entre'ls dits.

Per ésser Olotinista no hi ha la necessitat absoluta d'ésser fill d'aquesta terra; per estimar-la i treballar desinteressadament per son progrés i millora, es pot viure lluny i fins no ser-ne natiu; cal solsament obrar en profit d'Olot.

En coneixem molts que son olotins per naturalesa pro son obrar és perjudicial per sa pàtria nativa. Prefereixen l'enaltiment d'un partit fossil al resorgiment de sa terra catalana i, amb ella, de la comarca olotina que també forma part de la gloriosa nacionalitat que resorgeix potenta malgrat totes les oposicions i contras dels catalans assimilats i provincians.

Aquestos ni en son cor ni en son cervell no hi tenen res; son cossos sens ànima. Son com els cràters dels nostres apagats volcans, en les entranyes dels quals ja no hi bull la brunzent lava, sinó que son convertits en un dipòsit de escories propies per estudis científics o per figurar en qualque vitrina de museu.

J. NAPDEBOUT